

Bajna György
KIRÁLY LÁSZLÓRA GONDOLVA

Nyolcvanéves immár első támogatóm.
Az Utunk szerkesztőségébe meleg
Nyári napon merészkedtem be hozzá,
Életem eddigi legjobb megérzésével.
Ceruzát vett kezébe, nem golyóstollat,
Sem szigorú pennát, és elkezdte kihúzni
Túlhizlalt verssoraimat.
Mint szobrász, aki megtalálta
A kötömb belsejében rejtőzködő üzenetet.
Húsz sorból ötre faricskálta verejtékes kinnal
Papírra vetett halhatatlan alkotásom.
Olyan kedvesen tette, mint Páll Vilmos tanár úr
A bukducsolóval. Olyan lelkesen dicsért.
Végül ez már Vers – mondta örömmel –
Szinte irigylem. És nem törölte meg a homlokát,
Nehogy azt higgyem, nehéz dolga volt.
Nem mondta azt sem, mint Vili bácsi Andrisnak,
Miután fél óráig csak dicsérte, hogy na, még egy kicsit,
Nagyszerű! Hatos!

Aztán már az Ursusban, mint testvérbáty
Avatott be a versírás titkaiba.
Hogy milyen sikerrel, nem tudom.
Van néhány sikerült sorom.
Azt ellenben resteltem, hogy ötvenhét esztendő alatt
Még a két-három személyes találkozáskor
Sem köszöntem meg akkori fáradozását.
Meglehet, azt sem tudta volna, hogy milyen versekről is van szó,
S talán azt se, hogy mekkora mellényt kellett készítenek
E versek megjelenése után.

Utoljára bő harminc esztendeje találkoztunk Marosvécsen,
A Kemény-kastély visszajuttatásának ünnepségén.
A fűben ültünk – a kultúrház előtt –, nem a Helikon-asztalnál,
Jó szilvóriumot nyalogatva.
Ám annyi erőt akkor sem sikerült gyűjtenem,
Hogy megköszönjem azt a néhány kolozsvári órát,
Ami alatt biztató szavakkal költőcskét faragott belőlem.
Féltem, nem fogja tudni, hogy kivel van dolga.
Pedig amikor kezet fogtunk, örömet látva, megesküdtem volna,
Hogy csaknem emberöltőnyi idő után is felismert.

Ezt a büszkeség-érzést nem volt merszem tönkretenni.

2023. november 19.

Támasz, 2014, Gernyeszeg
(fa, 600 x 110 x 45 cm)